

עפ"ג 9414/03/15 - שרון איתן כליפה נגד מדינת ישראל- פמ"ד

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ג 9414-03-15

בפני: כבוד השופט י. צלקובניק, אב"ד

כבוד השופט י. עדן

כבוד השופט ג. גדעון

שרון איתן כליפה ע"י ב"כ עו"ד י. חודורוב

המערער:

נגד

מדינת ישראל- פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד ד. שטורק

המשיבה:

פסק דין

השופט יואל עדן:

1. המערער הורשע על פי הודייתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של הפקרה אחרי פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), נהיגה ברשלנות וגרימת תאונה בה נחבל אדם, לפי סעיף 62(2) + 38(2) לפקודת התעבורה, ואי מתן זכות קדימה בצומת, לפי תקנה 64(ג) לתקנות התעבורה.

על פי כתב האישום המתוקן, בתאריך 10.5.11 נהג המערער בג'יפ תוך שהוא חוצה צומת כניסה ממושב, לא ציית לתמרור ב-36 אשר הוצג בכיוון נסיעתו, החל לחצות את מסלול הנסיעה של הרכב בו נסעו שלושת המתלוננים, תוך כדי כך פגע עם חזית הג'יפ בדופן השמאלית אחורית של הרכב בו נסעו המתלוננים, אשר הגיע מימינו, לאחר ההתנגשות סטה רכבם שמאלה ונפל לתעלה שבצד הדרך, וכתוצאה מהתאונה המתלוננים נחבלו קלות ושני כלי הרכב ניזוקו.

מיד לאחר מכן, המערער שידע כי המתלוננים מפגעו בתאונה, לא עצר את רכבו במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר כדי לעמוד על תוצאות התאונה, המשיך בנסיעה ונמלט ממקום התאונה בנסיעה אל ביתו.

על פי הסדר הטיעון, לאחר שהמערער יודה בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשע בעבירות המיוחסות לו, הצדדים יטענו באופן חופשי לעניין העונש, המערער יופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן וחוות דעת הממונה על עבודות השירות, והמשיבה הודיעה כי אינה מחוייבת להמלצות גורמים אלו.

לאחר שהוגשו שני תסקירי שירות המבחן בהם הומלץ על ענישה באפיק טיפולי - שיקומי, לצד צו מבחן ושל"צ בהיקף 240 שעות, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננים, וכן חוות דעת חיובית מאת הממונה על עבודות שירות, ניתן ביום 19.1.15 גזר הדין ע"י בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' השופטת איילת גרבי), ובמסגרתו הוטל על המערער עונש

עמוד 1

הכולל מאסר בפועל למשך 8 חודשים, קנס בסך 2,000 ₪, פסילה למשך 24 חודשים בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית ופסילה מותנית של 12 חודשים למשך שלוש שנים.

הערעור הינו על חומרת העונש.

2. לטענת המערער בית המשפט קמא החמיר בעונשו לאור עברו, ומבלי לשקול את הענישה לאור תיקון חוק העונשין, ובפרט עניין השיקום, המערער הביע חרטה כנה ואמיתית על מעשיו, בניגוד לאמור בגזר הדין, טעה בית המשפט קמא בקובעו את מתחם הענישה למרות שמדובר בעבירה ישנה בנסיבות מקלות, בהחמירו עם המערער בעונש המאסר על רקע הפגיעות הקלות והנזקים הקלים המעידים על נסיבות תאונה קלות, בהחמירו בעונש המאסר מבלי להביא בחשבון את הדילמה שהיתה למערער להחזיר את ילדיו הקטינים כדי שלא יפגעו או ימשיכו להיפגע כתוצאה מהשאריתם בשטח התאונה על רקע תגובתם לתאונה, והמרחק של מועד גזר הדין ממועד התאונה, נסיבות התאונה, תוצאותיה, התהפוכות אשר עברו המערער ומשפחתו והליכי השיקום, מצדיקים את הפחתת עונש המאסר והמרתו בעבודות שירות.

נטען כי למערער היה מצב חירום בתוך רכבו שלו, עם ילדיו, והוא לא ידע אם לתת טיפול קודם להם או לרכב השני, הוא וארבעת ילדיו היו באוטו, הילדים החלו לצעוק, הוא איבד את העשתונות, נסע כדי להחזיר את הילדים במרחק 6, 7 דקות משם, ואז הגיעה המשטרה.

נטען כי למערער אין תאונות בעברו, ואין בעברו עבירות נהיגה בשכרות או הפקרה, והוא מטפל בבתו הנכה והזקוקה לטיפול יום יומי וגם בנו חלה וזקוק לטיפולים.

נטען כי המערער נמצא בטיפול שיקומי בלשכת הרווחה, שירות המבחן המליץ על פיקוח ודרך טיפולית, ובית המשפט קמא טעה משלא היה הדבר מקובל עליו.

3. ב"כ המשיבה מתנגד לערעור ומבקש לדחותו. נטען כי מקרה זה אינו נמנה על המקרים החריגים בהם מתערבת ערכאת הערעור, מדובר במערער אשר נהג ברכבו ברשלנות, לא ציית להוראות תמרור, גרם לתאונה והפקיר את המעורבים. נטען כי לא נפלה כל טעות בגזר הדין, המערער לא החל הליך טיפולי, ועיון במרשם הפלילי מלמד על ההיפך.

4. דין הערעור להידחות.

תחילה בהתייחס לטענות עובדתיות אשר מועלות כעת ע"י בא כוחו הנוכחי של המערער, בדבר מצב הדברים שהיה ברכבו של המערער, ביחס ל"מצב חירום" ברכבו, עם ילדיו. טענות עובדתיות אלו זכרן לא בא בכתב האישום המתוקן בעובדותיו הודה המערער. מכל מקום, אין בטענות אלו כדי להוות עילה להצדקה של ההפקרה אשר הפקיר המערער

את המתלוננים.

העבירות אשר ביצע המערער ובראשן עבירת ההפקרה, חמורות הן. נסיבות ביצוע עבירת ההפקרה חמורות גם לאור כך שהמערער הוא זה אשר גרם לתאונה באופן נהיגתו, בניגוד לכללי התנועה, ולמרות שגרם לתאונה ובכך גרם לרכב ובו שלושה בני משפחה ליפול לתעלה בצד הדרך, לא טרח הוא לעצור, לעמוד על תוצאת התאונה ולהזעיק עזרה.

אכן, במסגרת שיקולי הענישה יש להביא את נסיבותיו האישיות של המערער, לרבות הנסיבות אשר תוארו ביחס לילדיו, אך הענישה אשר הוטלה על המערער יש בה כדי להביא לידי ביטוי גם שיקולים אלו, שכן בסופו של ההליך, יש לומר כי זוהי ענישה מקלה.

יש ליתן משקל ומשמעות לעובדה שמדובר בתאונה אשר נגרמה בשל אופן נהיגתו של המערער בניגוד לכללי התנועה תוך שאינו נותן זכות קדימה מקום שחייב היה לתת.

בית המשפט קמא בגזר הדין המפורט התייחס לפגיעה בערכים המוגנים, קבע, תוך התייחסות מפורטת לפסיקה הקיימת, מתחם עונש הולם הכולל מאסר הנע בין 6 ל- 30 חודשי מאסר, התייחס בפירוט לנסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות של המערער, ולאחר ששקל את מכלול הנסיבות, ואת אשר עלה מתסקירי שירות המבחן והמלצתו, הטיל על המערער את העונשים דלעיל, אשר לא ניתן לומר על רכיב כלשהו מתוכם כי חורג הוא מנורמת הענישה הראויה.

התסקיר הראשון של שירות המבחן מתאר לצד גורמי סיכון הקשורים במעורבות המערער בפלילים מגיל צעיר ודפוסים שימוש באלכוהול, סיכויי שיקום, וממליץ כאמור על ענישה באפיק שיקומי טיפולי. המלצת שירות המבחן הינה אחד מהשיקולים הבאים בפני בית המשפט, בקביעת העונש, ומקובלת עלי מסקנת בית המשפט קמא, כי זוהי המלצה עונשית "החורגת באופן מהותי ממתחם העונש ההולם את חומרת העבירה".

אינני סבור כי הנסיבות האישיות של המערער יש בהן כדי להביא לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם. יש לזכור כי לצד האמור בדבר הליך שיקומי אפשרי, מדובר במי אשר לחובתו עבר פלילי הכולל עבירות אלימות, רכוש, החזקת סמים מסוכנים לצריכה עצמית, הדחה בחקירה, הפרעת שוטר בעת מילוי תפקידו, ו- 46 עבירות תעבורה.

בפנינו הציג המערער מסמכים בקשר עם מקום עבודתו, מכתב המעסיק על כי מוסר עבודתו גבוה, הוא יעיל, מסור וחרוץ, מסמכים הקשורים בטיפול בביתו, ומשמעות נוכחותו עבודה, ובנוסף, הציג פניה מאת המתלוננים לפיה הם מכירים במצוקתו ובמצבו הקשה, מצינים את הטיפול המסור שהוא נותן לילדיו ובמיוחד לבתו הנכה, וכי בתאונה נגרמו חבלות קלות, וצויינה הבעת חרטה של המערער ופונים הם בבקשה להקלה בעונשו.

אינני מוצא באמור כדי עילה להקלה אל מעבר לענישה אשר הוטלה על המערער, ואשר נמצאת סביב הרף התחתון של

הענישה הראויה בנסיבות האירוע.

עבירת ההפקרה חמורה היא, נסיבות ביצועה ובפרט היות המערער אחראי לתאונה, העובדה כי ידע שהרכב התדרדר לתעלה, ועזב את המקום ללא כל ידיעה בדבר תוצאת התאונה, והאם נפגעה צריכים עזרה ויכולים להזעיקה, כל אלו מחייבים ענישה מוחשית וגם לאחר שמובאות כל נסיבותיו של המערער לקולא, אין מקום לערעור.

5. בכתב האישום המתוקן צוין כי סעיף האישום של עבירת ההפקרה אשר יוחסה למערער - סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, הינו "כנוסחו לאחר יום 09.11.11". לא הועלתה כל טענה בעניין זה, לא במסגרת הדיון בבית משפט קמא ולא בערעור, אך יש לציין כי מדובר באירוע מתאריך 10.5.11, ותיקון 101 לפקודת התעבורה במסגרתו תוקן סעיף 64א לפקודה, נכנס לתוקפו ביום 9.11.11, כך שהעבירה צריכה היתה להיות לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), כנוסחו עובר לתיקון.

הענישה על פי הסעיף הקודם האמור והסעיף המתוקן (64א(ב)) הינה זהה - 7 שנות מאסר, ואין משמעות אופרטיבית מהבחינה העונשית לשוני בסעיף הענישה. מובן, כי מבחינת האחריות הרי שהעובדות מקימות את האחריות על פי שני הסעיפים.

אשר להפחתת פסילה שריצה המערער - בדיון בפנינו נתברר כי המערער ריצה 30 ימי פסילה מנהלית

ובנוסף 6 חודשי פסילה עד תום ההליכים מסווגת, ואילו בגזר הדין נוכו 60 ימים בלבד, ויש להורות על תיקון האמור.

6. לאור כל האמור, לו תישמע דעתי, יש לדחות את הערעור, בכפוף לתיקון מנין ימי הפסילה אשר ריצה המערער, כך שבמקום 60 ימים, ינוכו 7 חודשים.

יואל עדן, שופט

השופט י. צלקובניק, אב"ד:

אני מסכים.

יורם צלקובניק, שופט

השופט ג. גדעון:

אני מסכים.

גד גדעון, שופט

לפיכך הוחלט כאמור בחוות דעתו של כב' השופט י. עדן, לדחות את הערעור, בכפוף לכך שמתקופת הפסילה ינוכו 7 חודשים במקום 60 ימים, כפי שהורה בית המשפט קמא.

ניתן היום, כ"א סיוון תשע"ה, 08 יוני 2015, במעמד הצדדים.

גד גדעון, שופט

יואל עדן, שופט

יורם צלקובניק, אב"ד